

2. 6. 2022

ID: 114746

Postoupení pohledávky

Ustanovení § 1880 odst. 2 občanského zákoníku nebrání uzavření dohody, v níž strany ujednají lhůtu pro splnění povinností postupitele v něm uvedených, která může být navázána i na zaplacení ceny (úplaty) za postoupení pohledávky.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 23 Cdo 3157/2020-144 ze dne 28.1.2022)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobkyně Úřadu pro řešení sporů, s. r. o., se sídlem v P., zastoupené Mgr. M.P., advokátkou se sídlem v P., proti žalované Dopravnímu podniku Karlovy Vary, a. s., se sídlem v K.V., zastoupené Mgr. P.Š., advokátem se sídlem v K.V., o vydání dokladů o pohledávce, vedené u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 13 C 280/2019, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 6. 2020, č. j. 25 Co 90/2020-99, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně v řízení požadovala, aby žalované byla uložena povinnost vydat ji hlášenky přepravních kontrolorů obsahující osobní údaje dlužníků za období od 1. 10. 2014 do 31. 12. 2015 (dále též jen „předmětné hlášenky“), které byly předmětem smluv o postoupení pohledávek uzavřených mezi účastnicemi dne 14. 9. 2014 a dne 19. 3. 2015. Tvrdila, že se žalovanou jako postupitelkou uzavřela výše uvedené smlouvy o postoupení pohledávek vůči cestujícím (dlužníkům) z titulu jízdy bez platného jízdního dokladu v dopravních prostředcích žalované za období únor až prosinec 2014 a leden až prosinec 2015, že tyto pohledávky od žalované přijala do svého vlastnictví a že přes tyto skutečnosti ji žalovaná nepředala k postoupeným pohledávkám předmětné hlášenky, ačkoliv současně po žalobkyni vymáhá sjednanou cenu za postoupené pohledávky.

2. Okresní soud v Karlových Varech rozsudkem ze dne 24. 1. 2020, č. j. 13 C 280/2019-52, uložil žalované povinnost vydat žalobkyni předmětné hlášenky (výrok I), a rozhodl o povinnosti žalované k náhradě nákladů řízení žalobkyni (výrok II).

3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že mezi žalovanou jako postupitelem a žalobkyní jako postupníkem byly uzavřeny dne 14. 9. 2014 a dne 19. 3. 2015 obsahově obdobné smlouvy o postoupení pohledávek, v nichž bylo v bodě 2.1 ujednáno, že postupitel postupuje postupníkovi dnem podpisu této smlouvy své pohledávky současné a budoucí vzniklé v období 1. 2. 2014 až 31. 12. 2014 (v případě první smlouvy) a v období 1. 1. 2015 až 31. 12. 2015 (v případě druhé smlouvy) vůči cestujícím z titulu jízdy bez platných dopravních dokladů v dopravních prostředcích postupitele nebo jiného porušení smluvních přepravních podmínek postupitele, a to včetně jejich příslušenství a práv s nimi spojených, a že postupník tyto pohledávky od postupitele přijímá do svého vlastnictví. V bodě 2.2 bylo ujednáno, že pohledávky budou postoupeny v celcích za jednotlivé kalendářní měsíce. Postupitel se zavazoval v termínech uvedených v bodě 2.3 předat soupis pohledávek za příslušný měsíc včetně související dokumentace postupníkovi a postupník se zavazoval pohledávky převzít a zaplatit za ně sjednanou kupní cenu. V bodě 2.4 bylo uvedeno, že pohledávky budou postupovány formou oboustranně podepsaných předávacích protokolů obsahujících mimo jiné seznam

postupovaných pohledávek. V bodě 2.5 smluv pak strany sjednaly, že vlastnické právo k postupovaným pohledávkám přejde na postupníka zaplacením sjednané kupní ceny, přičemž postoupitel se zavazoval předat postupníkovi k pohledávkám veškerou dokumentaci potřebnou k jejich vymáhání (jednotlivé hlášenky přepravních kontrolorů obsahující osobní údaje dlužníků) do pěti dnů od zaplacení kupní ceny. V článku III byla sjednána úplata za postoupení (kupní cena) pohledávek ve výši 22,5 % jejich nominální hodnoty (v případě první smlouvy), resp. 23 % jejich nominální hodnoty (v případě druhé smlouvy), kterou se postupník zavazoval zaplatit postoupiteli nejpozději do 10 dnů ode dne doručení příslušného předávacího protokolu. Soud prvního stupně dále zjistil, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6, č. j. 10 C 173/2017-52, potvrzeným rozsudkem Městského soudu v Praze, č. j. 68 Co 224/2018-106, byla žalobkyni (tam v postavení žalované) uložena povinnost zaplatit žalované (tam v postavení žalobkyně) částku 813 976,31 Kč s příslušenstvím. Šlo o plnění sjednané ceny za postoupení pohledávek podle smluv ze dne 14. 9. 2014 a 19. 3. 2015, na jejíž zaplacení vznikl žalované (tam v postavení žalobkyně) nárok, neboť splnila svou povinnost doručení předávacích protokolů pohledávek, na níž byla vázána povinnost žalobkyně (tam v postavení žalované) zaplatit cenu za pohledávky. K vymáhání této částky bylo zahájeno exekuční řízení. Cena za postoupení pohledávek uhrazena nebyla, předmětné hlášenky žalobkyni nebyly předány.

4. Po právní stránce měl soud prvního stupně za platně sjednané obě smlouvy o postoupení pohledávek. Konstatoval, že žalovaná splnila svou povinnost (vyplývající z čl. III předmětných smluv) spočívající v doručení předávacích protokolů pohledávek a žalobkyně nesplnila svou povinnost uhradit sjednanou cenu. Dále uvedl, že účinností cese postupník nabývá postupované pohledávky, tj. právo na plnění, když předmětem postoupení není převod vlastnického práva k věci, nýbrž převod práv na plnění. Požadavek žalobkyně na vydání příslušných dokladů (předmětných hlášenek) hodnotil jako požadavek na splnění povinnosti podle § 1880 odst. 2 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), nikoliv jako požadavek na vydání věci ve smyslu § 1040 o. z. Byla-li v čl. II bodu 2.5 sjednána výhrada vlastnického práva, posoudil soud prvního stupně takové ujednání jako absolutně neplatné ve smyslu § 588, § 576 o. z., a to pro rozpor se zákonem, tj. s ustanovením § 1880 odst. 2 o. z. Za tohoto stavu shledal jako nedůvodnou námitku žalované, že nemá právní povinnost k vydání dokumentace (předmětných hlášenek). Podle soudu prvního stupně povinnost žalované k jejímu vydání vznikla již v době účinnosti předmětných smluv o postoupení pohledávek. Nepřisvědčil ani námitce žalované ohledně prodlení žalobkyně s převzetím části nabídnutých dokumentů.

5. Krajský soud v Praze v záhlaví označeným rozhodnutím změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl (výrok I) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů za řízení před soudy obou stupňů (výrok II).

6. Odvolací soud vyšel ze skutkových závěrů soudu prvního stupně o uzavření smluv o postoupení pohledávek, v jejichž čl. II, bodě 2.5 bylo sjednáno, že postoupitel se zavazuje do pěti dnů od zaplacení kupní ceny předat postupníkovi k pohledávkám veškerou dokumentaci potřebnou k jejich vymáhání (jednotlivé hlášenky přepravních kontrolorů obsahující osobní údaje dlužníků). Za správné dále považoval též zjištění, že cena za postoupení zaplacená nebyla a že žalovaná žalobkyni hlášenky přepravních kontrolorů nepředala.

7. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně toliko v právním závěru, že povinnost vydat doklady k postupovaným pohledávkám je upravena v § 1880 odst. 2 o. z. Příslušné ustanovení však považoval za dispozitivní a odkázal na § 1 odst. 2 o. z., podle kterého nezakazuje-li to zákon výslovně, mohou účastníci sjednat práva a povinnosti odchylně od zákona. Dovodil, že ustanovení § 1880 odst. 2 o. z. nezakazuje odlišnou úpravu a že vázanost předání dokladů na zaplacení úplaty za postoupení pohledávek není v rozporu s dobrými mravy, veřejným pořádkem, ani neporušuje právo týkající se postavení osob. Závěr soudu prvního stupně, že uvedené ustanovení vylučuje odchylnou úpravu, proto neměl za správný. Zdůraznil, že při posuzování právního jednání je nutné vycházet z vůle

účastníků, rozhodující je princip autonomie vůle, a že žalobkyně jako podnikatelka svobodně projevila souhlas s příslušným smluvním ujednáním, podle kterého jí budou předmětné hlášenky vydány až poté, co bude zaplacená cena za postoupené pohledávky. Argumentaci žalobkyně, že nelze vázat předání dokladů na odkládací podmínku, nepřisvědčil, neboť nemá oporu v zákoně a neobstojí. Odvolací soud proto uzavřel, že pokud strany ve smlouvě jednoznačně vyjádřily souhlasnou vůli o době předání hlášenek přepravních kontrolorů, má jejich konsens přednost před zákonnou úpravou (dispozitivním ustanovením § 1880 odst. 2 o. z.). Dodal též, že žalobkyně se nedovolávala neplatnosti takového smluvního ujednání.

II. Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně včasné dovolání. Ač výslovně neuvedla, v jakém rozsahu rozsudek odvolacího soudu napadá, je z obsahu dovolání zřejmé, že jím brojí toliko proti výroku I, kterým bylo rozhodnuto o věci samé. Přípustnost dovolání spatřuje v tom, že „se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, in eventum v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla tato otázka vyřešena“. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

9. Žalobkyně se domnívá, že se odvolací soud odchýlil od usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2018, sp. zn. 23 Cdo 4996/2017 (jež je veřejnosti dostupné – stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu – na <http://www.nsoud.cz>), v němž podle ní dospěl dovolací soud k závěru, že pokud není sjednána podmínka, ať již rozvazovací či odkládací, nastane postoupení pohledávky okamžikem uzavření předmětné smlouvy o postoupení pohledávky a v takovém případě je postupitel povinen poskytnout postupníkovi součinnost a předat mu dokumenty, které se k postoupené pohledávce váží. Podle ní v dané věci žádná odkládací či rozvazovací podmínka sjednána nebyla. S odkazem na závěry odborné literatury dovozuje, že povinnost postupitele předat postupníkovi všechny doklady vyplývá z toho, že přestává být věřitelem.

10. Pro případ, že si citované usnesení Nejvyššího soudu chybně vykládá, má žalobkyně dále za to, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázek, které v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, a to:

a) Jaká je povaha § 1880 odst. 2 o. z., tedy zda jde o ustanovení kogentní či dispozitivní.

b) Zda je možné vázat povinnost postupitele poskytnout součinnost a vydat postupníkovi doklady o pohledávce na zaplacení kupní ceny, a to za situace, kdy smlouva o postoupení pohledávky nabyla účinností, postupitel přestal být věřitelem a postupník pohledávku přijal do svého vlastnictví.

c) Jaké právo či věc byla na žalobkyni smlouvou o postoupení postoupena?

d) Za jaké právo či věc má tedy žalobkyně žalované zaplatit?

e) Je možné vést exekuci pro vymožení plnění za postoupené pohledávky za situace, kdy postupitel postupníkovi neposkytl součinnost a nevydal postupníkovi doklady k postoupeným pohledávkám?

f) Pokud bude v exekučním řízení vymoženo částečné plnění z titulu kupní ceny za postoupení pohledávek, na základě jakého právního důvodu bude postupiteli náležet toto vymožené plnění, za předpokladu, že doklady k postoupeným pohledávkám odmítl vydat?

Současně uvádí, že otázku b) pokládá pro případ, že otázka a) bude posouzena tak, že § 1880 odst. 2 o. z. je ustanovením dispozitivním, dále že otázky c), d) a e) pokládá pro případ, že otázka b) bude posouzena tak, že odkládací podmínku je možné vázat výlučně na vydání dokladů k pohledávce, a že otázku f) klade pro případ, že bude otázka e) posouzena kladně.

11. Žalovaná má dovolání za nepřijatelné, neboť podle jejího mínění se odvolací soud neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu při řešení prvních dvou otázek a na žádné z dalších otázek rozsudek odvolacího soudu nespočívá. Napadený rozsudek považuje za správný a dovolání též za nedůvodné. Argumentuje ve prospěch názoru, že § 1880 odst. 2 o. z. je dispozitivním ustanovením a že za kogentní by mohlo být považováno pouze ve smyslu povinnosti postupitele vydat postupníkovi potřebné doklady o pohledávce a sdělit mu vše, co je k uplatnění pohledávky zapotřebí, které se nelze zprostit smluvním ujednáním. Ve vztahu k dalším aspektům této povinnosti (doba a podmínky vzniku, doba plnění této povinnosti) má podle ní toto ustanovení dispozitivní povahu.

III. Přípustnost dovolání

12. Podle § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

13. Přípustnost dovolání nezakládá odkaz žalobkyně na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2018, sp. zn. 23 Cdo 4996/2017, a to již jen z toho důvodu, že v uvedeném rozhodnutí dovolací soud posuzoval přípustnost dovolání ve věci, v níž byly řešeny otázky související s postoupením pohledávky v režimu předchozí právní úpravy (zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, zrušeného ke dni 1. 1. 2014), zatímco nyní projednávanou věc odvolací soud posuzoval podle zákona č. [89/2012](#) Sb. Ve zmíněném rozhodnutí se dovolací soud navíc nezabýval povinností postupitele poskytnout součinnost a předat postupníkovi dokumenty. Z těchto důvodů je odkaz na citované rozhodnutí zcela nepřijatelný, od závěrů uvedeného rozhodnutí se odvolací soud nemohl odchýlit.

14. Jedním z předpokladů přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. je i to, že v dovolání vymezenou otázku odvolací soud řešil a že jeho rozhodnutí na jejím řešení závisí, jinak řečeno, že je pro napadené rozhodnutí určující (srov. shodně například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013, jež je veřejnosti dostupné - stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu - na <http://www.nsoud.cz>).

15. Spatřuje-li žalobkyně přípustnost dovolání v otázkách c), d), e) a f), pak nejde o otázky, které odvolací soud v napadeném rozhodnutí řešil a na jejichž řešení by jeho rozhodnutí záviselo. Rozhodnutí odvolacího soudu spočívalo na posouzení povahy ustanovení § 1880 odst. 2 o. z. ve vztahu k možnosti dohodnout splnění povinnosti v něm uvedené ve lhůtě vázané na zaplacení sjednané ceny za postoupení pohledávek. Otázky c), d), e) a f) proto přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. nemohou založit.

16. Dovolání není přípustné ani pro řešení otázky b) v tom výslovném znění, jak byla formulována žalobkyní, neboť takovou otázku odvolací soud neposuzoval. Žalobkyně při její formulaci vychází z předpokladu, že „smlouva o postoupení pohledávky nabyla účinnosti, postupitel přestal být věřitelem

a postupník pohledávku přijal do svého vlastnictví“. Odvolací soud však neučinil závěry, že žalovaná přestala být věřitelem a postupník přijal pohledávky do svého vlastnictví. Nezabýval se tím, zda ve smlouvě byla či nebyla sjednána odkládací podmínka účinků postoupení pohledávek a tedy ani tím, zda a kdy takové účinky nastaly. Z žalobkyní formulovaných závěrů proto nevycházel ani při posouzení otázky povahy § 1880 odst. 2 o. z. a možnosti sjednání lhůty ke splnění povinností v něm uvedených.

17. Ve vztahu k otázce a) a též částečně k otázce b) lze s ohledem na výše uvedené shrnout, že odvolací soud se zabýval povahou ustanovení § 1880 odst. 2 o. z., tj. tím, zda jde o kogentní či dispozitivní normu, v tom směru, zda toto ustanovení brání možnosti sjednat ve smlouvě o postoupení pohledávek povinnost postupitele (žalované) předat postupníkovi (žalobkyni) potřebné doklady o pohledávkách ve lhůtě vázané na zaplacení sjednané ceny za postoupení pohledávek. Pro tuto otázku pak shledal Nejvyšší soud dovolání přípustným, neboť v rozhodovací praxi dovolacího soudu doposud nebyla řešena a na jejím posouzení napadené rozhodnutí závisí.

IV. Důvodnost dovolání

18. Dovolání není důvodné.

19. Podle § 1 odst. 2 o. z. nezakazuje-li to zákon výslovně, mohou si osoby ujednat práva a povinnosti odchylně od zákona; zakázána jsou ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek nebo právo týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti.

20. Podle § 1879 o. z. věřitel může celou pohledávku nebo její část postoupit smlouvou jako postupitel i bez souhlasu dlužníka jiné osobě (postupníkovi).

21. Podle § 1880 odst. 2 o. z. postupitel vydá postupníkovi potřebné doklady o pohledávce a sdělí mu vše, co je k uplatnění pohledávky zapotřebí.

22. Jak Nejvyšší soud konstatoval v usnesení ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 29 Cdo 387/2016, uveřejněném pod číslem 10/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, obecně platí, že právní normy soukromého práva jsou zásadně dispozitivní. Jinak řečeno, strany se mohou při úpravě svých práv a povinností od právních norem soukromého práva odchýlit, jestliže to zákon nezakazuje [viz § 1 odst. 2 část věty před středníkem o. z., důvodová zpráva k návrhu občanského zákoníku (sněmovní tisk číslo 362, Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 6. volební období 2010 – 2013), s. 583, a v právní teorii např. Eliáš, K.: K pojetí dispozitivního práva v občanském zákoníku. In: Sborník mezinárodní konference XXIII. Karlovarské právnické dny. Praha. Leges, 2015, s. 60, nebo Melzer, F., Tégl, P. a kol., Občanský zákoník - velký komentář, Svazek I, § 1-117, Praha: Leges, 2013, s 51 a 52]. Ustanovení § 1 odst. 2 o. z. vychází z předpokladu, že takový zákaz bude výslovný. Výslovný zákaz přitom může být přímý i nepřímý. V případě přímého zákazu zákon výslovně určuje, že se určité jednání zakazuje (srov. například právě § 1 odst. 2 části věty za středníkem o. z.). Povaha právní normy, od níž se taková ujednání odchyľují (tj. zda jde o právní normu absolutně či relativně kogentní anebo o právní normu dispozitivní), přitom není významná. Jinak řečeno, ani od dispozitivní právní normy se strany nemohou odchýlit způsobem popsáným v § 1 odst. 2 části věty za středníkem o. z. Je-li však možno jakoukoliv odchylku od určité právní normy považovat (per se) za porušující dobré mravy, veřejný pořádek či právo upravující postavení osob, lze takovou právní normu kvalifikovat jako (absolutně) kogentní. O nepřímý výslovný zákaz jde zpravidla tehdy, zakazuje-li zákon odchylné ujednání stran tím, že je prohlašuje za neplatné, případně za zdánlivé, či určuje, že se k němu nepřihlíží (srov. například § 580 o. z.). I v tomto případě platí, že zákon zakazuje každou odchylku od určité právní normy, která odporuje jejímu smyslu a účelu, byť by obecně nešlo o právní

normu (absolutně) kogentní (tedy byť by jiné odchylky od právní normy byly možné). Brání-li však smysl a účel určité právní normy jakémukoliv odchýlnému ujednání, půjde o právní normu (absolutně) kogentní (srov. shodně též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 32 Cdo 3172/2020, uveřejněný pod číslem 85/2021 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

23. Ustanovení § 1880 odst. 2 o. z. upravuje povinnosti postupitele vydat postupníkovi doklady a sdělit informace potřebné k uplatnění postoupené pohledávky (účelem této normy je umožnit postupníkovi efektivní uplatnění postoupené pohledávky vůči dlužníku), aniž by v něm byla výslovně obsažena lhůta, v níž tak má postupitel učinit. Citované ustanovení nespojuje tyto povinnosti striktně s okamžikem postoupení pohledávky či s jakýmkoliv jiným časovým určením. Neobsahuje tedy ani žádný výslovný (přímý či nepřímý) zákaz smluvního ujednání, kterým by bylo upraveno, kdy má postupitel povinnosti splnit. Není-li úprava lhůty ke splnění uvedených povinností postupitele v tomto ustanovení obsažena, nelze hovořit o tom, že by se samotným sjednáním lhůty k jejímu splnění strany od něj odchýlily. Občanský zákoník přitom obecně sjednání lhůty ke splnění povinnosti nezakazuje (srov. § 1958 o. z.). Ujednání o lhůtě k plnění povinností postupitele vydat postupníkovi doklady a sdělit informace potřebné k uplatnění postoupené pohledávky nelze považovat ani za ujednání porušující dobré mravy či veřejný pořádek, a to i v případě, kdy je lhůta k plnění navázána na splnění povinnosti postupníka zaplatit cenu za postoupení takové pohledávky. V případě úplatné smlouvy totiž nezískává postupník pohledávku bez dalšího, ale za to, že se stává jejím věřitelem a může ji vůči dlužníku uplatnit, je povinen postupiteli uhradit sjednanou cenu. Nejedná se též o ujednání, kterým by mohlo být porušeno právo týkající se postavení osob (srov. § 1 odst. 2 o. z.).

24. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že ustanovení § 1880 odst. 2 o. z. nebrání uzavření dohody, v níž strany ujednají lhůtu pro splnění povinností postupitele v něm uvedených, která může být navázána i na zaplacení ceny (úplaty) za postoupení pohledávky.

25. V projednávané věci se účastnice v čl. II bodu 2.5 předmětných smluv o postoupení pohledávek dohodly, že postupitel se zavazuje předat postupníkovi k pohledávkám veškerou dokumentaci potřebnou k jejich vymáhání (jednotlivé hlášenky přepravních kontrolorů obsahující osobní údaje dlužníků) do pěti dnů od zaplacení kupní ceny (ceny za postoupení pohledávek). Neodchýlily se tak od § 1880 odst. 2 o. z. v tom smyslu, že by vyloučily povinnost postupitele vydat postupníkovi potřebné doklady o pohledávkách. Ujednání smluvních stran tuto povinnost postupitele výslovně zachovává, přičemž toliko upravuje, kdy je povinen ji splnit. Za situace, kdy současně nelze uzavřít, že by takové ujednání porušovalo dobré mravy, veřejný pořádek či že by šlo o ujednání porušující práva týkající se postavení osob, není dán žádný důvod, pro který by měla být prolomena zásada autonomie vůle stran, a pro nějž by se žalovaná nemohla dovolat tohoto smluvního ujednání. Právní posouzení věci odvolacím soudem je proto správné.

26. Podle ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. je-li dovolání přípustné, Nejvyšší soud přihlíží též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalobkyně žádné takové vady nenamítala a nepodávají se ani z obsahu spisu.

27. Jelikož se žalobkyni prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud dovolání podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)